

Arrest

nr. 66 233 van 5 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 november 2010, verklaart er zich op 19 november 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 april 2011, aangetekend verstuurd op 29 april 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Albanese origine te zijn. U verklaarde heel uw leven in Podujevë (Kosovo) gewoond te hebben. Tijdens de oorlog in Kosovo zou u op school geweest zijn toen de gevechten in Podujevë uitbraken. Omdat de school ver van uw huis was gelegen, zou u met medeleerlingen en leerkrachten één week naar een andere plaats zijn gevlucht. Tijdens deze week zou u geconfronteerd zijn geweest met de gruwel van de oorlog (vernielde huizen, vermoorde burgers, ...). Na nog een week op een andere plaats te hebben verbleven, zou u naar huis zijn teruggekeerd. Thuisgekomen zou u niet uw familie, maar Serviërs in uw huis aangetroffen hebben. Gedurende de

daaropvolgende uren zou u mishandeld en bedreigd zijn geweest. Nadat u het bewustzijn had verloren, zou een buurman u hebben gevonden en u naar uw familie in Prishtina gebracht hebben. Ook daar zouden u en uw familie bedreigd zijn geweest en u zou samen met uw familie naar Macedonië zijn gegaan. Sinds deze gebeurtenissen zou u nachtmerries hebben. In maart 2000 zou u hiervoor in therapie gegaan zijn bij een psychiater in Podujevë, en dit tot kort voor uw vertrek naar België. Op diens aanraden zou u uiteindelijk omstreeks november 2010 naar België zijn vertrokken op zoek naar een meer adequate behandeling. Op 17 november 2010 zou u in België toegekomen zijn, waar u op 19 november 2010 asiel aanvraag.

Ter staving van uw identiteit en uw medische problemen legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 9 februari 2010; uw Kosovaars rijbewijs, uitgereikt op 24 september 2010; een medisch attest uit Kosovo, afgeleverd op 13 augustus 2010; en een aantal Belgische attesten waaronder een attest van opname in het ziekenhuis op 1 februari 2011, en twee attesten van psychiater Herman Glorieux afgeleverd op 17 februari 2011 en 3 maart 2011.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- medische motieven op zich ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming;
- op basis van info van het CGVS kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde pathologie (posttraumatische stressstoornis of PTSS) en/of de behandeling hiervoor in Kosovo;
- verzoeker heeft niet aannemelijk kunnen maken dat hij gedurende meer dan negen jaar werd behandeld voor de symptomen van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) in Kosovo en er rijzen ook twijfels bij de door verzoeker genoten medische behandeling in België;
- verzoeker heeft ook niet aannemelijk kunnen maken zelf voldoende inspanning geleverd te hebben om een betere behandeling in Kosovo te krijgen;
- de documenten met betrekking tot de behandeling in België hebben de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker niet kunnen herstellen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker is van mening dat hij vlugger zal genezen in het buitenland dan in Kosovo waar hij steeds maar geconfronteerd blijft met de slechte herinneringen van de oorlog. Verzoeker verkeert volgens hem in de volstrekte onmogelijkheid om naar zijn land terug te keren. Dit wordt bevestigd door neuropsychiater Dr. H. Glorieux in twee attesten van respectievelijk 3 maart 2011 en 6 mei 2011. Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal onvoldoende motiveert waarom met het attest van 3 maart 2011 geen rekening kon worden gehouden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal om bij het nemen van de bestreden beslissing ook geen rekening te hebben gehouden met de vaststelling dat in Kosovo de bescherming door de lokale autoriteiten niet gegarandeerd is en verwijst hiervoor naar een citaat uit het rapport 'Kosovo Country Report on Human Rights Practices for 2011' van het U.S. Department of State van 8 april 2011 wat volgens verzoeker recentere informatie zou omvatten dan de door het Commissariaat-generaal gebruikte informatie. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet afdoende te hebben gemotiveerd en de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden.

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo opnieuw zou geconfronteerd worden met gruwelijke oorlogsherinneringen wat volgens hem een onmenselijke behandeling uitmaakt. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest van 6 mei 2011 van Dr. Glorieux waarin de onmogelijkheid om naar het land van herkomst terug te keren wordt bevestigd. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins duidelijk dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag op afdoende manier heeft getoetst aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering

bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. Volgens zijn verklaringen blijkt verzoeker zijn land te hebben verlaten uitsluitend omwille de door hem voorgehouden medische problemen. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problemen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure; meer bepaald dient hij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het was immers duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielpcedure wordt onderzocht, anderzijds. De voorbereidende werken stellen hierover: "(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder toepassing van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die ernstig ziek zijn via de asielpcedure te behandelen en dit om de volgende redenen: - De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten; (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstige zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpcedure wordt onderzocht. (...)*". (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. Het motiveerde dat dit verschil op een objectief criterium berust, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade. Een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sluit inderdaad niet uit dat de aanvrager daarnaast om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zij het gesteund op andere dan medische gronden.

2.4. Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag geen andere dan medische gronden aan zodat in het kader van de devolutieve kracht van het beroep bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, in geval van een terugkeer naar Kosovo, aantoonde.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER